

Achter de schermen van een spokentocht

10 oktober 2009 - van uw verslaggever

Weet u nog? Die beroemde conferencier met zijn vraag aan een ambulancebroeder: Meneer, bent u niet bang dat u te laat komt ..?" Het antwoord begon met: "Ach meneer, het is maar hoe u het bekijkt, eigenlijk is het toch gewoon een "vraggie"...

We schrijven 10 oktober, wijkgebouw Craneveer, de heksenkring die tegenwoordig 'afterparty' heet, was gestart. De verzamelde griezels - ze waren zojuist teruggekeerd van een gruwelijke spokenmissie in een nabijgelegen bos- legde ik de vraag voor: Wat is nu hét kenmerk van uw beroep, én is het moeilijk? Er volgde een zwijgzaam gekreun, maar daarna kwamen de tongen los, over buitengewoon vreemde 'vraggies'.... De gruwelclown begon: "Ach meneer, ze zien me wel en ze zien me niet..., en wat ik ook probeer om ze op te monteren, echt serieus nemen ze me niet!". De houthakker voegde hieraan toe: "Kijk, je zet je zoon in een kooi en gaat rustig wat blokjes zagen. Niets aan de hand zou je zeggen. Komen er vervolgens een hoop mensen voorbij en die beginnen te schreeuwen alsof ze de duivel hebben gezien.... waarop ik vraag of ze de bosrust een beetje willen bewaren. Denk je echt dat ze dit begrepen? Néé dus!" De duivelskunstenaar viel hem bij: "Ze houden nergens rekening mee: sta ik daar letterlijk uit mijn mouwen te stomen, begint iedereen te lachen of te gruwen, in plaats van 112 te bellen. Het publiek... is niet meer wat het geweest is meneer!" Graaf Vomerovski was die avond niet geheel wel, op mijn vraag bracht hij slechts rochelende geluiden uit. De Waarzegster en de zoon hadden wel iets op te biechten: "We zijn misschien een heel klein beetje oneerlijk geweest, maar het gaat veel te ver om ons van 'doorgestoken kaart' te betichten. Met die praktijken houden we ons niet bezig, onze glazen bol is volgens NEN9000 normen gekeurd en dus zijn we 'full prof profeten'!" De chirurgen en zombie-hooligans bleken een opmerkelijke mening te delen: beiden claimden slechts de anatomie van de mens te hebben willen verduidelijken. Een klein verschil in aanpak werd toegegeven, maar het publiek was nergens overdonderd of geamputeerd. Grafdelver H. deed er een schepje bovenop: "Kijk, je kunt natuurlijk een mens in je graf leggen, maar wat is er mooier dan een collega-weerwolf, die zich na afloop vrijwillig neerlegt in je schepping en daarbij uiterst ontspannen vraagt of de maten kloppen! Dat zijn pas collega's die die je inspireren... begrijpt U?" De zeemeermin was helder: "..een beetje water meneer, was dat nu teveel gevraagd? Er waren natuurlijk genoeg mannen die hengelden om mijn aandacht...maar een stoer zeepaard heb ik niet gezien! Het witte wief viel haar bij: "inderdaad.. een grapje wordt amper meer gewaardeerd. Geef ik iemand een wit schouderklopje worden er driftig mantels schoongeveegd. Zo begroet je geen gastvrouw!" De spinnewielheks dacht garen te spinnen bij al deze meningen, wilde iets zeggen, maar stak zich pardoes in een vinger. De zwijgzame twee monniken openden voor het eerst hun mond die avond....maar zakten daarop in overpeinzingen terug. Dat gold al evenzeer voor met zeis gewapende zonderling. Het commentaar uit de hoek van de tunnelgriezels klonk hol en blikkerig, we kunnen slechts gissen naar hun mening. Morticia dit jaar met een andere haartooi, vertelde: "de logistiek in deze contreien is een regelrechte ramp. Je verwacht een speciale garde vanuit kasteel Zypendaal, maar die versterking kun je vergeten; het woud hebben we zeven maal verkend, waarschuwend lampen aangebracht en toch willen ze alleen maar duisternis...vreemd!! De magiër sprak: "Een handtekening heb ik ze maar laten zetten, want voor magie is in deze eeuw die bol staat van wetten, regels en advocaten, weinig plek meer. Zelfs 100% drakenbloed noemden ze "ketsjup" ...wat dat ook moge zijn!" De violiste lachte grimmig, haar klanken galmen nog na in mijn oren, ijzingwekkend. En al even koud als Dracula en bruid, die we niet te spreken kregen, men was de kist aan het stofzuigen en had geen tijd. Het liep tegen middernacht, ik groette hen allen want de wijkredactie belde: of ik mijn 'vraggie' al klaar had voor de drukpers. Afijn, u leest het.